Θα μπορούσε σήμερα ο αποχαυνωμένος, μαλθακός, βολεμένος πολίτης ν' αντισταθεί στην εκάστοτε εξουσία, με τόση αποφασιστικότητα και σθένος, όπως η Λυσιστράτη; Και ποιος ευφάνταστος ηγέτης θα μπορούσε να επινοήσει, ως μέσο άσκησης πίεσης, κάτι εξίσου ευρηματικό με την αποχή από την ερωτική πράξη; Δυστυχώς, η σημερινή εποχή δεν υπολείπεται μόνο σε ηγετικές φυσιογνωμίες, αλλά και σε διατεθειμένους να ξεβολευφτούν πολίτες.

Σήμερα που το μέσο αντίστασης κι ελεύθερης βούλησης του πολίτη εναποτίθεται στο τηλεκοντρόλ, στην επιλογή του καλύτερου τηλεοπτικού παραθύρου, στο δημοκρατικότατο δημοψήφισμα μέσω τηλεφώνου για την επικράτηση του ενός ή του άλλου "παίκτη", -ή ακόμα χειρότερα- στην αυθόρμητη -κι ωστόσο τηλεοπτικά ψυχαναγκαστική- συμβολή στην αποκάλυψη των "τρομοκρατών" μέσω ενός απλού τριψήφιου ή τετραψήφιου αριθμού..., σήμερα, η ενεργός αντίσταση που απαιτεί σκέψη, δράση και πρωτοβουλία, -κατά το πρότυπο του Αριστοφάνη- έχει οριστικά(;) εκλείψει.

Φυσικά, ούτε η Ακρόπολη μπορεί να καταληφθεί, ούτε η αποχή από τον έρωτα θα μπορούσαν σήμερα να φέρουν αποτέλεσμα, -όπως άλλωστε δεν έφεραν και τον 5ο αι. π.Χ., όπου η επίτευξη της ειρήνης πραγματοποιούνταν μόνο στην ορχήστρα του Διονυσιακού θεάτρου. Το παρήγορο όμως ήταν ότι υπήρχαν φωνές -αριστοφάνειες- που μοχθούσαν να ενεργοποιήσουν τους πολίτες και να αφυπνίσουν συνειδήσεις.

Η παράσταση που παρουσίασε το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Πάτρας δεν κατάφερε να επιτύχει, εκτός από το γνωστό γέλιο στις γαργαλιστικές σεξουαλικές ατάκες, κανένα ουσιαστικότερο αποτέλεσμα. Και η αιτία είναι μάλλον οι "επιχειρησιακοί" συντελεστές της οργάνωσης, για να χρησιμοποιήσουμε όρους της μόδας. Η σκηνοθεσία (Θέμης Μουμουλίδης) σχεδόν ανύπαρκτη. Άσκοπες και σκηνικά αδιάφορες μετακινήσεις ηθοποιών, άτεχνες είσοδοι και έξοδοι του χορού (γερόντων-γυναικών) και δραματικά ανένταχτες, αφύσικη κεντρομόλος μετωπικότητα των περισσοτέρων σκηνών, που επιτάθηκε και από το μοντερνιστικό σκηνικό (Θέμης Μουμουλίδης), το οποίο έκλεινε στα πλάγια δημιουργώντας κοίλο. Η εντύπωση που μεταφερόταν στο θεατή ήταν ότι άπαντες επί σκηνής βρίσκονταν σε σύγχυση, αυτενεργούντες. Ιδιαίτερα τα χορικά (Αλίκη Καζούρη) διέπρεψαν με την έλλειψη σαφήνειας ύφους, με την αμηχανία της κίνησης, με το συνονθύλευμα στροβιλισμών και χαριτωμένων λυρικών χειρονομιών. Εξάλλου είναι αδύνατον οι γέροντες, που κουβαλούν δεμάτια με ξερά ξύλα στους ώμους και βαριανασαίνουν απ' την κούραση, να κάνουν άλματα και να χοροπηδούν σαν νεανίες! Κανένα κινησιολογικό ήθος, στίγμα ή έστω πινελιά έμπνευσης. Στη χαοτική παραζάλη βοήθησε βέβαια και η ανερμάτιστη μουσική (Γιώργος Ανδρέου), που

έμοιαζε σαν ο δημιουργός της να μην είχε κατασταλάξει ή να μην ήξερε *ποιο* ύφος άρμοζε σε *ποιο* χορικό και *γιατί*. Ακόμη και η -ευρηματική- σύνθεση παραδοσιακών μελωδιών του τέλους, ήταν στομφώδης. Τα κοστούμια (Δαμιανός Ζαρίφης) έδιναν την εντύπωση ότι "κάπου τα έχουμε ξαναδεί". Ήταν σαν ένα παζλ από άλλες παραστάσεις. Η μονομερής χρωματική παλέτα που επελέγη για τα κοστούμια του γυναικείου χορού (κόκκινο, ροδί, πορτοκαλί, σομόν, χρώμα της άμμου), μ' εξαίρεση ένα πράσινο -κιτς- κοστούμι, τύφλωνε με τη μονοτονία και την ομοιομορφία της, αποζητώντας απελπισμένα τόνους χρωματικής αντίστιξης που θα εξασφάλιζαν την ισορροπία. Το κοστούμι της Λυσιστράτης ανούσιο κι "αντιερωτικό", φορεμένο από μια αρχηγό που μιλά συνεχώς για τον έρωτα και προβάλλει τα γυναικεία κάλλη(!). Επιτυχημένα τα κοστούμια του Κινησία και του Πρόβουλου. Ο Αριστοφάνειος λόγος, (μτφρ Κώστα Ταχτσής) μεταφέρθηκε ήπια, με έντονη την απουσία της σύγχρονη οπτικής ματιάς.

Ο Γ. Μπέζος (Λυσιστράτη) δε δικαιολόγησε την επιλογή του για το ρόλο, τον οποίο όμως διεκπεραίωσε με επαγγελματισμό. Ο Δ. Πιατάς (Κινησίας) φώτισε με το προσωπικό του ιδίωμα τον αβανταδόρικο ρόλο του. Ο Γ. Γεννατάς, ως Πρόβουλος-πρόγονος του Χίτλερ, δημιούργησε έναν ξεκάθαρο τύπο με συνέπεια υφολογική και συναισθηματική, απαιτείται όμως περισσότερη φειδώ στη χρήση των εκφραστικών του μέσων. Η Ρ. Λουιζίδου (Μυρρίνη) παρουσίασε μία πανέμορφη, θελκτική γυναίκα στερημένη όμως από πάθος και σεξουαλικό ταμπεραμέντο. Αβίαστα φυσική και υποκριτικά δεξιοτεχνική η παρουσία της Δ. Λαμπρόγιαννη (Κλεονίκη). Τόσο ο ανδρικός όσο και ο γυναικείος χορός έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους, σ' αυτό που διδάχτηκαν να κάνουν. Ξεχώρισαν οι Κορυφαίοι (Ευαγγελία Μουμούρη και Χρήστος Σπανός) καθώς και η μπριόζα Βίβιαν Κοντομάρη (Στρατυλίδα) μαζί με τη "στιβαρή" Μαργαρίτα Βαρλάμου (Λαμπιτώ).

Αυτή η *Λυσιστράτη* δεν κατάφερε να παρασύρει με τη θέρμη της μαχητικότητάς της το κοινό που αυθόρμητα την εμπιστεύτηκε.